

Δύο παραστάσεις για τη μοναξιά

Στο «Μικρό δέατρο» και στην «Αυλαία»

Κριτική από την ΣΑΒΒΑ ΠΑΤΣΑΛΙΔΗ

Hθεατρική Αμερική μηρούρι νο εμφανίζει σήμερα την εγκάρια ενός πολιτικού δράματος τύπου εξακούσθειν είναι είναι ο ρεαλιστικός. Απλώς, αντί για τραντάλεπτες σκηνές με την αναμνηστική παλλαγή σκηνών, βλέπουμε να υπορρούν πεντάλεπτες και δεκάλεπτες, με πολύ πο ευδιάκτες αλλαγές και καιροχρονικές επικαλοφεις. Εναί προφανές πως έχουν επεριελθεί πολλά ο κινηματογράφος και ιδιώς η τηλεόραση. Οι πληροφορίες που δικτεύονται τώρα μέσα από το δευτερό διάλογο είναι πολύ μεσες, σύντομες, περιεκτικές. Το ερεθίσματα ποιο πολλά. Κάποιος που έχει μεγαλώσει με την πλεύρα, περίπου έμαυρης προσλήψεως, ένα μέλαιμα μέσα από σύντομες χρονικές ενδιπέτερης παραγραφές ή διαφρύσεις έναν περίπου για διακέλευτο. Πρόκειται για ένα έργο για τη μοναξιά, την απογοήτευση, τα ανεκπλήρωτα δύνεια, τον έρωτα. Μια ιστορία που

ταλαντεύεται ανάμεσα στο ρεαλιστικό και το συνειρματικό, στο λογκό και το παρέδοξο, με πρωτες πέντε καθημερινούς ανθρώπους που πορεύονται στη ζωή σημαντικά με τα πόδια τους και με τα ώμους τους. Η λα τηρείνει εναγμάτιστα τα εξεδότησα της Σμήνακα, ο Μαρκός αντεύεται τη συγγάρια που καθαφέρει να γράφει ένα αξέδοχο μυθοπληρύμα (από τον θεατρικό πορνογράφο του ίδιου του), ο δαναούς ξέριμαν προγραμματίζει τα εαξίδια που ποτέ δε θα πραγματιστούν ποτέ, ο δαναούς ξέριμαν προγραμματίζει τα εαξίδια που ποτέ δε θα πραγματιστούν ποτέ, οι κρήτες και

μπούσει επάνω στο κιούμορ και τον επιφεντακά γραμμαρέα λαρυρό του οδοβορικού, μήριας δεν το 'κανε (και νοϊλίζει σημαντικά) και αντί αυτού επέλεξε την επειρεύση και σαφέλεσε που απαιτείται η φράση δύο φωναίς, με της σύρρεις και της φρέσης στην πρώτη, την κινηματογραφική και εντολες γκρατές δομής της (κάτι σαν φύλι νουάρ). Εδειξε για πιν πορείες η απερίτινη συνεργατικής. Προσπάθησε ο κάθε ρόλος για εξειλικό το ατομικό του γκέστους και τα χρόνια της φυτής του.

Επαρκείς ερμηνείες

Ο Μ. Καζάκης φωταγράφεις με την ερφάνια του τυπώνα ψήφης της ζωής, πανεξέλεγκτες παρορμήσεις του φωτισμού και των ανθρωπίνων σχέσεων. Εκεί δύναται δε «φομποποιούμενο» το ρόλο του, είτε με δέσμους υποκριτικής ακρίβειας και το ερμηνευτικό βάθος. ΉΤ. Δημητρόπουλος κυρίωρθες στη σκηνή με τα πόδια της και τη σωστερική εκρηκτικότητα της. Δεν έλειπαν οι ουσιαστικές στηγμές ανάμεσα στο Χρ. Χα-

τζιβασιτέσιου και Β. Καυράπη, αλλά και οι ορατές «κοιλιές». Με περισσότερες αδηνύμεις η εμφάνιση του Κουράπη, Πρόδηπτες υποκριτικές δυσκαμφία και ανασφάλεια. Είναι το ίδιο το ποποδεμένος απόντων στο ποκ κομμάτι των ράλων του ο Δ. Τσαλίνας, διστακτικός μηρυπόστα στο πο ευάλωτο πρωστείο του.

«Ταρέ»

Το εξ Αθηνών «Ταρέ» (αυλαία) ανήκει στον επίπονο Αμερικανό Έλλειφ Μιττάμπερ, συνεκπάτη του θεάτρου Ο' Νηλ, Γουλιάτης, Α. Μήλερ και Άλμη, αλλά και ίψεν. Στην ιστορία ερμηνέκονται δύο πρώτην συμμαθητές και μία επτάνων φραγμή, οι οποία συναντούνται πολλή χρόνια αργότερα, σ' ένα φτινό μαθώνιο μοτέλ, δύο στη συζήτηση που διδύνουνται δίστοι ή πάνω στο πάρτη της αποφύπνους τους, έλει πραντερβού μαζί με την Ειμή, την οποία και βίασε (έται ταχυρίζεται), γιανέν' αποκαλυφθεί στο τέλος από την

Κριτική στο περιοδικό ΕΞΩΣΤΗΣ Μάιος 2004

Πέντε απλοί άνθρωποι

Το έργο του ΑΕΝ Τζέννικ «Πέντε απλοί άνθρωποι» παρουσιάζει το μικρό θέατρο. Είναι η δεύτερη, από την ίδρυση του Μικρού Θεάτρου, παράσταση της Κεντρικής του Σκηνής μετά τις «Παναγίες» και πρόκειται και αυτή τη φορά για ένα κείμενο με κέντρο το άνθρωπο.

Ένα ζευγάρι, μετά από οκτώ χρόνια σχέσης, ζει την τελευταία του νύχτα πριν από ένα μαρωχοχρόνιο αποχωρισμό. Η Λη, φοιτήτρια της κοινωνικής ανθρωπολογίας, θα πρέπει να λειψει για ένα χρόνο στη Σρή Λάνκα. Ο Μαρκ, νέος και άνεργος συγγραφέας που

Η συναισθηματική ένταση της βραδιάς και η απόργυνη στην οποία οδηγεί η έλλειψη χριστιανών οδηγεί τον Μαρκ και τον Έντυ σε μια αεράκια και απερίσκεπτη πράξη, που θα αλλάξει τη ζωή τους, σε βίσιος πάντα του πιο αδύναμου.

Το έργο, με αρκετή ευστοχία και διευδυτικότητα, περιγράφει τις αντιφάσεις της ανθρώπινης φύσης. Την αδυναμία δύτικα στην δύναμη και την ευαισθησία απέναντι στο έντυπο της επιβίωσης. Παράλληλα θέτει το κοινωνικό τους περγάδαμα, τις κοινωνικές συντεταγμένες, που διαχωρίζουν τους ισχυρούς από τους αδύναμους, προκαθορίζοντας τις κοινωνικές ιαρροδοτίες.

Η παράσταση έχει την ορθονομητική αξιοποίηση με οικονομία και ευρηματικότητα το χώρο. Οι χαρακτήρες παρουσιάζουν ανάγλυφα, με μια δυναμική περισσότερο ατομική παραγάμα.

Η μετάφραση του έργου είναι της Αθηνάς Παρουσιάζη, η σκηνοθεσία της Έβης Δημητροπούλου, τα σκηνικά και τα κοστούμια της Αλεξανδρας Μπουσουλέγκα και της Ράνιας Υφαντίδην, η μουσική του Τηλέμαχου Μονά και οι φωτισμοί των Γιώργου Ταρράκη, Πατέσιου ή ηθοποιοί: Τριανταφυλλία Δημητρούλου, Μιχάλης Καϊμάρης, Βαγγέλης Κουρούπης, Δημήτρης Τσιλινίκος, Χριστίνα Χατζηβασιλείου και Χάρης Δελλινικόπουλος.